

Mamica pravi tako:
Kdor se smeje srčno,
rade solzice mu
kanejo v jasno oko.

Pa če na krilce novó
kane solzica ti,
punčka, pa kdo bo pral
krilce zametno ti?

4.

Pesemco zložila bom,
ptička bo jo pevala,
da črez širni, mrtvi log
sladko bo odmevala.

In začuden stari gozd
v jutru bo povpraševal:
„Ptička moja, kdo, hm, kdo
pesem tako ti je dal?“

A smehljala ptička bo
se iz drobnega srca:
„Mlinarjeva Anica,
ki še stajših tisoč zna!

Pa če bi še tiste rad
slišal, ljubi, stari gozd,
pojdi sam tja k Anici
na veselo to radost.“ —

Pa če še tako bi rad,
k meni gozd ne bo prispel,
kdo nožic mu lahkkih da,
da bi k meni šel vesel?

5.

Na zeleno, solnčno loko
v jutru radostnem sem šla,
šla na polje sem cvetoče,
kjer pomlad mi je doma.

Pojdem na gredice vrtne
in poprosim tam pomlad:
„Daj peruti zlatokane,
da metuljček bom krilat!“

In metuljčki zlatokrili
k meni so prisledali,
o pomladi so prečudna
čuda mi povedali.

Pomlad je sestrice mila,
pa peruti zlate da,
in na rožice vesele
poletim brezskrbna vsa . . .

Danes, danes sem metuljček,
Anica zvečer sem spet,
v sanjah s solncem v raj se vozim,
v jutru pa grem ptičkam pet . . .

Coelko Slavín.

Jutraj-zvečer.

*Faz pa dve roži poznam,
roži prelestni in bajni:
prva na vzhodu žari,
drugi večer dom je tajni.
Vrt nju kot biser krasan:
lepši ni majniški dan.*

*A vrtnar — solnce zlató —
skrbno goji krasotici,
z biseri le ju kropi,
z zlatom posiplje cvetici;
in pajčelan kakor sen
cvetki zagrinja ognjen.*

*Vsak pač že ve nju ime:
jutranja zora, večerna.
Skosi nju božje oko
v čuda zre svoja nezmerna.
Angelci tamkaj v nebo
vsak dan vse dobro nesó.*

Andrej Rapč.